

Zijn ouders zijn blij verrast als bij ons op school het

syndroom van Asperger geen onbekend fenomeen blijkt te zijn. Hun zoon Niels kan in 1-gymnasium in mij een mentor vinden die zelf twee heuse ASS-kinderen heeft. Ik vind het reuze spannend om met een Asperger van dezelfde leeftijd als mijn zoon te gaan werken. Ook voel ik een grote verantwoording, want wat als dit niet gaat lukken? Een plaats in het speciaal onderwijs vind je niet zomaar halverwege een schooljaar en in die onderwijssoort zal Niels geen gymnasium kunnen doen.

Geef mij maar lego

Tot nu toe heeft Niels het in het reguliere onderwijs gered. Ik lees zijn dossier, spreek met zijn ouders en overleg met de coördinator welke docenten wij het meest geschikt achten om zo'n bijzonder kind als Niels in de klas te hebben.

De hele Niels heb ik dan nog niet 'live' meegemaakt, maar ik besluit op hem hetzelfde beleid los te laten als op mijn eigen kinderen: anticiperen op alles wat hem uit zijn evenwicht zou kunnen brengen.

Al voor de zomervakantie besluit ik Niels een rondleiding door de school te geven, zodat hij aan het gebouw kan wennen. Aangezien kinderen met ASS van overzicht en structuur houden, tracteer ik hem meteen op een plattegrond en die krijgt zijn volle aandacht.

Even word ik zenuwachtig dat hij er misschien een fout in ontdekt en daarmee niet alleen mijn betrouwbaarheid, maar die van de hele school in twijfel zal trekken.

Het wordt me snel duidelijk dat Niels dapper meedoet met anticiperen... Hij bestudeert namelijk niet alleen waar de diverse lokalen zijn, maar kijkt ook naar de nooduitgangen, zodat ik die nu zelfs weet te vinden. Er is nog geen rooster klaar voor het nieuwe schooljaar, maar Niels wil graag weten wat hij moet doen bij een roosterwijziging. En stel, hij komt te laat, waardoor hij de mededeling daarover gemist heeft, dan zou hij helemaal niet weten waar hij naartoe moet. En zo schotelt hij me nog twee 'rampscenario's' voor die ik zelf niet bij elkaar verzinnen zou kunnen hebben.

Ik neem zijn tengere verschijning nieuwsgierig op. Eigenlijk zou ik hem opgewonden willen zeggen hoe leuk en hoe bijzonder ik het vind dat ik nu een andere Asperger leer kennen, maar een prille puber met een contactstoornis zit natuurlijk helemaal niet te wachten op dat soort emotionele ontboezemingen van zijn mentor-in-spe.

"Vind je het leuk om straks naar de middelbare school te gaan?", vraag ik hoopvol.

"Nou nee, ik speel eigenlijk het liefst met lego", vertelt hij me onbarmhartig eerlijk.

Van een jongen met ASS moet ik natuurlijk geen sociaal wenselijk antwoord verwachten!

Terwijl ik vergeefs probeer een beetje echt contact met hem te maken, gaat zijn interesse niet bepaald uit naar die enthousiaste lerares, die hem zo graag wil leren kennen.

Wat hem vooral bezig blijft houden zijn zaken als de indeling van de school, roosters, roosterwijzigingen en wat te doen bij onverwachte situaties.

Of hij mijn telefoonnummer kan krijgen, voor als hem in de vakantie nog vragen te binnen schieten? Natuurlijk, maar hij heeft me nooit gebeld.

Waarschijnlijk was hij te druk met zijn lego.